

S příchodem nového roku se ohlížíme za naplněným životním svěděním PhDr. Dany Dufkové, která nás nečekaně 6. Října 2018 opustila.

Narodila se před 73 lety v Brně, kde vystudovala psychologii na brněnské filozofické fakultě. Už její diplomní práce s tehdy poměrně výjimečným tématem předznamenávala celoživotní osobní i pracovní orientaci na psychoterapii. Krátce působila v Kroměříži, odbornou erudici si prohlubovala i v Praze a Lobči. Kromě doby, kdy se věnovala výhradně svým malým dětem, pracovala na psychiatrické klinice FN v Brně. Tam také převzala po Dr. Skalkové výuku lékařské psychologie a spolu s Dr. Olgou Kulískovou a profesorem Bouchalem významně přispěla k novému konceptu výchovy mediků.

Vedle pedagogické činnosti se věnovala případové práci i ve své privátní praxi, a to až do svého nenadálého odchodu. Pacienti i kolegové by se jistě shodli, že Dana Dufková patřila k nejvýznamnějším brněnským terapeutům. Působila svého času ve výboru České psychoterapeutické společnosti a v Asociaci klinických psychologů.

Stála u zrodu BIP a ČSKIP – zde po řadu let i jako předsedkyně. Jako docentka ČSKIP, výcviková terapeutka a supervizorka vchovala řadu terapeutů a terapeutek.

Pomohla mnoha pacientům, které v jejich nelehkých psychických stavech provázela často dlouhá léta. Všichni jsme ji znali jako laskavého, citlivého člověka připraveného pomoci, provázet i pacienty s velmi závažnými, různorodými obtížemi.

Loučení s Dr. Danou Dufkovou nikdo z nás nečekal, pocit velké ztráty vzácného člověka prožívá mnoho lidí. Jak si sama přála, bylo jí dovoleno odejít ve spánku, jenom nám připadá, že to bylo příliš brzy. Vždyť do svých posledních dnů pracovala, poskytovala terapii, supervize, učila, živě se zajímala o život.

Jak jsme ji znali a jak zůstane v našich srdcích? Byla vždycky mimořádně obětavá, nesmírně pracovitá. Jsem přesvědčený, že dosah jejího životního svědectví doceníme teprve v budoucnu. A jak to její syn Jan výstižně vyjádřil, bez ní by mnoho věcí nebylo...

Byla skromná, neokázalá a někdy až nenápadná, ale také přímá a osobitá. Bylo jí úplně vlastní takové to základní pozitivní terapeutické nastavení. Vedle toho dokázala hájit pravdu a pomáhat i kritickým slovem.

Vždycky si ovšem vybavím především ten její živý a pozorný zájem, tu připravenost k údivu a otevřenost nové zkušenosti, to její charakteristické: „Aha, aha“.

Myslím, že Dana velmi dobře věděla, že život je veliký dar. Milovala svou rodinu, měla ráda lidi, se svým mužem sdílela zájem o umění, muziku, kulturu vůbec, o přírodu, uměla se radovat a radost sdílet.

Když jsme se naposledy setkali, velice se zajímala o jednu písničku - dověděla se o ní od svého muže a hned ji chtěla taky slyšet...

*Vím já zahrádku, místečko krásné,
svítí tam slunce převelmi jasné.
Pravda a víra, láska, pokora
do té zahrádky dveře otvírá.
Ach komu, Bože, ráčíš to to dáti,
ve tvé zahrádce slávy dojíti.
Zde člověk dychtí po světské slávě
a zítra již má hrob na hřbitově.
Raduj se, duše, a buď veselá,
tvého zde bydla je chvílka malá.*

Dano, jménem všech Tvých přátel, kolegů a kolegyň, žáků i pacientů: děkujeme za všechno, nezapomeneme.

Ludvík Běťák